

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

ΝΑΣΤΕΝΑΞΕ ή δόλια ή μάνα μου βαρεά, ζήτησε να πη λίγο ζεστό κρασί με ζάχαρη και μου είπε :

— Νοιώθω πώς ξφτασαν τα σπανά μου, γυνέ μου. Μά γώ είμαι γρηά, έχω τό ένα παιδί στο λάκκο. Θά με φάη λού θά με φάη ή μασηή γής. Κύπια μονάχα να σωθής εσύ και τα παιδιά. Όραίσου πώς θά φύγης απ' τό μέρος αυτό, παιδί μου, και θά σου πώ

πώς με βρήξε η ξαφνική συμφορά...

— Μητέρα, τής αποκριθήκα, τό ξέρεις πώς έχω απόφασι να τό παρατήσω όλα σέβια και να φύγω. Άρχει να καλύτερήνη ή 'Αρλέντα, μητέρα. Μά αν πεθάνει απόψε, τί να κάμω τότε, Θεέ μου ;

— Μην άπελπίζεσαι, γυνέ μου, μη σαπιτίσης. Άν ό Κύριος εν' όργισμένους μαζί μας για τα κρίματά μας, θά μάς λησθή στο τέλος και θά μάς έλεηση. Κάνε κουράγιο, παιδί μου. Ζωντανούς ή νεκρούς, πάρε μας όλους από δω πάνω και φύγε τό γρηγορώτερο, φύγε... Θά τό κάμης, γυνέ μου ; Θ' άκούσης τή γρηά μάνα σου ;

— Ναί, μητέρα, θά κάμω όπωσ μου λές.

— Μου τ' όρκίζεσαι ;

— Σου τό όρκίζομαι, μητέρα. Και πόρα πές μου τί σου συνέβη ακριβώς. Πώς μητρε μέσα στην κάμαρα ποδ' βρουκόσσα ο καταραμένος βρυκόλακας ;

Πριν άπαντήση, ή μάνα μου γύρισε ένα γύρο στο δωμάτιο τό θαλό βλέμμα της.

— Είμαστε μονάχοι οι δύο μας, παιδί μου ;

— Ναί, μητέρα.

— Και τόρα άκου... Άκουσε τή γρηά μάνα σου. Έχουμε να άνωσιμε με τον ίδιο τον τρισατάρατο, τον ίδιο τό διάβολο. Δεν φοβάται, παιδί μου, ούτε τά ξόρκια, ούτε τά φυλαχτά, ούτε τά βότανα. Κι' εγώ κρατώ φυλαχτό επάνω μου κι' όμως δεν φοβήθηκε να μου κάνη κακό...

— Πώς μητρε μέσα στην κάμαρα, μητέρα ;

— Ποι τό ξέρεις πώς μητρε, γυνέ μου; Αυτός κάνει τό κακό από μακριά. Δεν τον είδα να μητρε στην κάμαρα. Ένα νυχτακούλι, ένα καταραμένο πουλί των τάρων και των σκοταδιών ήρθε κι' έσκούζε κοντά στο παράθυρο. Τ' άκουσα και στανφοκοπήθηκα. Τό ξόρκιο να πάη στις έορμιές και στους γκρεμούς, μά αυτό δεν έφινγε. Έμεινε γαντζωμένο στο μύλο που στροβίλιζε τό παράθυρο κι' όλο έσκουζε, έσκουζε. Κι' έξαφνα τό παράθυρο έτριξε. Έτριξε μιά, δύο, τρείς και γυάλ άνοιξε μονάχο του διαλάτα. Ξαφνιάστηκα και σήκωσα τό βλέμμα μου να δω. Και τότε, γυνέ μου, ό Θεός να φυλάη τους καλούς Χριστιανούς, τότε είδα τό σατανά, αντίκρισα τά μάτια του, και μάτια κτηνoprάσινα, γεμάτα μίσος και κακία. Με χιπτάζαν κι' έπαιζαν μέσα στο θεοσκοτάδο σαν νεκρικές λαμπάδες... Κύριε, Ίησού Χριστέ, θέλησα να πώ, μά δεν πρόλαβα. Τό τζάμι έσπασε ξαφνικά σέ χίλια κομμάτια. Τό φώς πούχα μπρός μου άνατοδογύρισε. Κι' απ' τό σπάσιμο των τζαμιών χύθηκε μέσα στην κάμαρα, άπλωσε ίσα επάνω μου ένα χέρι... τό χέρι του. Πρόλαβα κι' είδα την παλάμη του γρηγορητή σαν του διαβόλου, είδα τά νύχια του σουβλερού κα πάσανα, σαν μεταμένα... Άπ' τό τζάμι ως τό μέρος που καθόμωνα μπρός στο σεντόνι, ή απόστασι ήσαν άρκετή, κάπου πρέσι—τέσσερες δρασκελιές τόνος. Κι' όμως τό νυχάτο του χέρι κι' έφτασε. Με πρόφτασε πριν σπρωθώ —και με τί πόδια να σηκωζόμουν ποδτρειμαν σαν τό καλάμι— με πρόφτασε, λέω, γυνέ μου, και κι' άρταξε απ' τό λαμό... Θεέ μου, τί τρομάρα !... Τό χέρι του ήσαν παγωμένο και τά νύχια του καίγανε. Ένωσιωσα τή φρονιά τους ως τό βάθη του κορμού μου, ως τό μεδούδι της ραχοκοκαλιάς μου... Η πνοή μου κόπηκε... Μπαρέσα όστόσο να φωνάξω. Φόναξα μιά ή δύο φορές και σωριάστηκα κάτω...

Είδε ένα θέαμα φορικτό ποδ τον κάρφωσε στη θέσι του...

Σκέφθηρα όστόσο να τρέξω να δω τί γινότανε ή κόρη μου. Μόλις βγήκα στο διάδρομο, ένας ίσηρήτης ήθελε τρέχοντας, κατάχλομος και λαχανιασμένος να' έπεσε επάνω μου.

— Αφέντη, μου είπε, κάποιος σκότωσε τ' άλογα του σταβίου !... Μαρτύροισα.

— Τι λές ; είπα. Μιλάς σωστά ; Τά σκότωσαν ! Έξηγήσου γρηγορα.

Μου διηγήθηκε τότε, ότι είχε κατέβει στην άποθήκη να γεμίση μι άποκαλί κρασί, κρατώντας ένα χέρι γιά να βλέπη. Καθώς περνούσε έξω απ' τους σταύλους, είδε ένα θέαμα φορικτό που τον κάρφωσε στη θέσι του. Τ' άλογα κείτονταν σωριασμένα κάτω με τους λακούς κορμένους, καταπαταγμένα σκεδόν, σαν ναχε έπετρεσι εναντιον τους ελόκληρη άγέλη λυκων !... Τό αίμα έστρεψε άφθονο και πότισε τό νοτισμένο έδαφος. Μονάχα ένα άλογο είχε ξεφύγει τρομαγμένο μέσα στον κήπο, κι' ένα μούλαρι, πολύ άγριο, είχε σωθεί γιατί βρισκόταν κλεισμένο σ' άλλο μέρος της επαιώσεως.

— Πάμε, πάμε γρηγορα να δούμε, που είπα, ζαλισμένος απ' την άπελπισία, μισότρελλος.

— Και τά ποντίκια, αφέντη ;

— Ποιά ποντίκια ;

Έξαμα την ερώτησι αυτή κι' ή σκέψη μου πήγε άμέσως στους άπαισιους ποντικούς του πήγουν τό Δράζουλα.

— Ποιά ποντίκια ; Ξαναρώτησα.

— Ένα πλήθος μεγάλα ποντίκια έχουν γεμίσει τους σταύλους και τον κήπο. Δεν ξέρω τί να πώ, αφέντη... Η νύχτα αυτή εινε νύχτα Κολάσεως. Ό Θεός να μάς έλεηση !...

— Ό Θεός να μάς έλεηση ! μουρμούρισα.

Κατέβηκαμε κάτω.

Ό ίσηρήτης είχε δειχό. Ό βρυκόλακας είχε καταπαράξει τ' άλογα, όπως είχε κάνει άλλότε με τά σκυλιά.

Πηρα τό κεφάλι μου μέσα στα χέρια μου, για να μη μου φύγη τό μυαλό.

Τι μπορούσα να κάμω παιά ;

Έβλεπα την πόρτα του σταβίου και φροντίσαμε ύστερα, μέσα στο σκοτάδι, να πάσοιμε τό τρομαγμένο άλογο και να τό κλείσοιμε μαζί με τό μούλαρι.

Τά ζώα αυτά μάς ήσαν πολύ χρήσιμα.

Πώς θά φεύγαμε τό πρωί για την πολιτεία ;

Η βροχή έξακολουθούσε...

Οι λίκνοι σφραζόταν...

Και μακριά κάπου, άκούστηρε την ίδια ώρα τό άπαισιο γέλιο του βρυκόλακα, ένα γέλιο άνατριχιαστικό, σαρκαστικό, διαβολικό, άπαισιο...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του Βλαδιμηρου Χάιντεβιτς).

Συνέχεια.—Όταν ξαναβήκα επάνω, βρήκα την κόρη μου στις τελευταίες της στιγμές. Είχε άρχίσει ό επιθανάτιος ρόγγος.

Γονατισμένα πλάι στο κρεβάτι, οι γνοί μου κλάιγανε άταρηγόρητα.

Ό εφημέριος είχε γονατίσει επίσης κάτω και προσευχότανε.

Ριχθηρα πάνω στο παιδί μου κι' άρχισα να θηνώ και να χτυπιέμαι :

— Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μου αφανίζεις τή γενιά μου ;... Γιατί μου παίρνεις τό παιδί μου ;... Είσαι σκληρός, Κύριε !... Είσαι άκαρδος !...

Τή στιγμή αυτή έννοιωσα ένα χέρι να με χτυπή στην πλάτη. Ήταν ό γέρο εφημέριος.

— Μη βλαστημάς, τέκνον μου, μου είπε. Η βουλή σου Κυρίου εινε άνεξήγητασες... Πάμε να βλαστημάς...

Ό γέρο εφημέριος θέλησε κάτι να πη ακόμα, μά δεν πρόλαβε. Ένας τρομερός, ένας διαβολικός θόρυβος άκούστηρε ξαφνικά πάνω στα κεραμίδια. Κι' άμέσως τό θόρυβο αυτό τον διαδέχτηκε ένας άπαισιος θόρυβος, σκουξίματα σπρηγγιά κι' άνατριχιαστικά.

— Τά πνεύματα του σκότους ! είπε ό εφημέριος.

Μά δεν είχε δειχό. Ήταν ένα κοπάδι νυχτοπουλιών πούχε ρθει κι' είχε καθήσει πάνω στη στέγη της επαιώσεως. Ήταν τό πρηνήνιμα του βρυκόλακα, που ξαναχε πληρώσει στην επαιώ, ποδς έφερε με τί καταχθόνιο σκοπό.

Η ύποψια μου αυτή βγήκε σέ λίγο άληθινή.

Ένώ ή βροχή έπεφτε ραγδαία, άκούσαμε τά τζάμια ενός φωταγωγού, που βρισκόταν στο διάδρομο, έξω απ' την κάμαρα της έτοιμότητας, να τρέξουν σαν κάποιος να προσπαθούσε να τον βγάλη απ' τή θέσι του.

(Ακολουθεί)

Έξαντλημένη απ' τον κόπο πούζανε ή μάνα μου να τό διηγηθή όλ' αυτά, άπαραιτήθηκε σιγά—σιγά, έπεσε μάλλον σ' ένα παράξενο βύθωμα κι' άρχισε να τινάξεται κάθε τόσο και να παραμιλάη.

Κόνισσα να τρέλλαθώ...

Η συμφορές αυτές κι' είχανε συναρίφα...